

РЕШЕНИЕ

№ 587

гр. Благоевград, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър Р. Беровски

при участието на секретаря Пенка Ив. Чалъкова
като разгледа докладваното от Димитър Р. Беровски Гражданско дело № 20221210100654 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава тринадесета от ГПК („Основно производство”).

Образувано е по искова молба, подадена от К. М. Н., ЕГН *****, от гр. Б., чрез пълномощника адв. Г. Б. против „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. С., представлявано от управителя Р. Ив. М.-Т..

Ищецът заявява, че с изпълнителен лист /ИЛ/ от 17.06.2013г., издаден на основание чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 1479/2013г., по описа на Районен съд Благоевград, в полза на „Юробанк България“ АД, бил осъден да заплати общата сума от 6 063,77 лв. Навежда, че въз основа на издадения в полза на „Юробанк България“ АД ИЛ било образувано на 20.08.2013г. изп.д. № 931/2013г. по описа на ЧСИ В. Т., с район на действие ОС-Благоевград. Поддържа, че след образуването на това изп.д. не са били извършвани изпълнителни действия спрямо него, поради което вземането е погасено по давност, изтекла в периода 20.08.2013г. – 20.08.2018г. Твърди, че впоследствие вземанията по ИЛ са били прехвърлени с договор за цесия от „Юробанк България“ АД на ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД. Сочи, че по молба на ответника-цесионер „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД при ЧСИ В. Т. било образувано на 29.04.2020г. ново изп.д. № 178/2020г., взискател по което бил само ответникът "ЕОС МАТРИКС" ЕООД. Смята, че последното изпълнително действие, което прекъсвало давността било образуването на 20.08.2013г. на предходното изп.д. № 931/2013г. по описа на ЧСИ В. Т., като след тази дата не били извършвани други изпълнителни действия. Счита, че вземанията на ответника по процесния ИЛ били погасени по давност на основание чл. 110 ЗЗД.

Ответникът изцяло оспорва предявения иск. Тази си процесуална позиция обосновава с доводи, че давността по отношения на вземанията по процесния ИЛ е била прекъсвана. Счита, че новото изп.д. № 178/2020г. по описа на ЧСИ В. Т. било образувано преди изтичане

на предвидения в закона петгодишен давностен срок.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, съобрази обстоятелствата по делото и приложимия закон, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По повод подадената искова молба, предмет на разглеждане в настоящото производство е отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК, с който се претендира да бъде признато за установено, че ищецът не дължи на ответника общата сума от 6 063,77 лв. /шест хиляди и шестдесет и три лева и седемдесет и седем стотинки/ лв., представляваща сбор от сумите по изпълнителен лист от 17.06.2013г., издаден на основание чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 1479/2013 г., по описа на Районен съд Благоевград, в полза на „Юробанк България“ АД, както следва: 5 510,58 лв.- главница; 502,61 лв.- договорна лихва за периода 13.10.2010г.- 24.09.2012г., вкл.; 50,58 лв.- наказателна лихва по просрочена главница за периода 13.02.2012г.- 24.09.2012г., вкл., ведно със законната лихва върху главницата от 5 510. 58 лв. /пет хиляди петстотин и десет лева и петдесет и осем стотинки/, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК- 13.06.2013г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 513,42 лв., от които: 121,28 лв.- внесена държавна такса; 386,60 лв.- адвокатско възнаграждение и 5,54 лв.- разходи за куриер.

От данните по делото може да се заключи, че предявената претенция е допустима, тъй като ищецът има правен интерес от търсената с нея защита. В тази връзка следва да се изтъкне, че чрез иска по чл. 439 ГПК длъжникът може да установява само факти, възникнали след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, от които факти длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право (в случая погасяване на правото на принудително изпълнение поради настъпила погасителна давност; водещо до отпадане на процесното изпълняемо право, а именно настъпила петгодишна погасителна давност).

Уважаването на посочената искова претенция е предпоставено от кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/ ищецът е бил осъден въз основа на несъдебно изпълнително основание да заплати сумите, предмет на издадения Изпълнителен лист от 17.06.2013г. по ч.гр.д. № 1479/2013г. по описа на РС-Благоевград; 2 / наличието на образувани въз основа на процесния ИЛ изпълнителни производства; 3/ вземанията по ИЛ са погасени по давност, и 4/ да не са извършвани изпълнителни действия, които прекъсват или спират петгодишния давностен период, респ. наличието на други обстоятелства, водещи до запазване действието и възможността за принудително осъществяване на притезанията, предмет на издадения Изпълнителен лист.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест в исковия граждански процес (чл. 154, ал. 1 ГПК), ищцовата страна следва да установи наличието на първите три от посочените изисквания. В тежест на ответника е да установи извършването на изпълнителни действия, които прекъсват или спират петгодишния давностен период, респ. наличието на други обстоятелства, водещи до запазване действието и възможността за принудително осъществяване на притезанията, предмет на издадения Изпълнителен лист.

Именно в контекста на изложените принципни положения трябва да се потърси и разрешение на фактическите и на правните проблеми, които поставя разглежданият казус.

Безспорни са по делото следните обстоятелства:

1/ Че на 17.06.2013г. по ч.гр.д.№ 1479/2013г. по описа на РС-Благоевград бил издаден ИЛ в полза на „Юробанк България“ АД, с който ищецът К. М. Н. е бил осъден да заплати на „Юробанк България“ АД следните суми: 5 510,58 лв.- главница; 502,61 лв.- договорна лихва за периода 13.10.2010г.- 24.09.2012г., вкл.; 50,58 лв.- наказателна лихва по просрочена главница за периода 13.02.2012г.- 24.09.2012г., вкл., ведно със законната лихва върху главницата от 5 510. 58 лв. /пет хиляди петстотин и десет лева и петдесет и осем стотинки/, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК - 13.06.2013г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 513,42 лв., от които :121,28 лв.- внесена държавна такса; 386,60 лв.- адвокатско възнаграждение и 5,54 лв.- разходи за

куриер;

2 /Гореописаните вземания произтичат от Договор за потребителски кредит № FL550012/13.09.2010г., по който ищецът К. М. Н. има качеството на кредитополучател;

3/ Въз основа на издадения в полза на „Юробанк България“ АД ИЛ е образувано на 20.08.2013г. изп.д. № 931/2013г. по описа на ЧСИ В. Т., с район на действие ОС-Благоевград;

4/ Че изп.д. № 931/2013г. по описа на ЧСИ В. Т. е прекратено;

5/ Че вземанията по процесния ИЛ от 17.06.2013г. са цедирани от „Юробанк България“ АД на ответника "ЕОС МАТРИКС" ЕООД;

6 / Че цесионерът "ЕОС МАТРИКС" ЕООД е образувал при ЧСИ В. Т. ново изп.д. № 178/2020г.

Спорно по делото е обстоятелството кое е последното извършено изпълнително действие, което е прекъснало или спряло петгодишния давностен период по чл. 110 ЗЗД. Фактологията, значима за произнасянето по изясняване на това спорно обстоятелство се изяснява от материалите по горецитираните изпълнителни дела, копия от които са приети като писмени доказателства. Те не са оспорени от никоя от страните и от тяхното съдържание се констатира, че:

- Изпълнителният лист, посочени от ищеца, действително е бил издаден срещу него и в полза на "ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД, за процесните вземания. Изпълнителното основание, послужило за неговото издаване, е влязла в сила заповед по чл. 417 ГПК.

- Първото изпълнително дело за събирането на вземанията по изпълнителния лист (изп.д. № 931/2013г. по описа на ЧСИ В. Т.) е започнало на 20.08.2013г., въз основа на молба, подадена от кредитора по него "ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД.

- С тази молба е било поискано осъществяване на изпълнителни действия (възбрана върху недвижимо имущество, запор върху трудово възнаграждение, запор върху превозни средства), като на органа по принудителното изпълнение, на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, е било възложено и сам да определя начина на изпълнението.

- На 21.09.2013г. ЧСИ В. Т. с протокол постановила образуване на изп.д.

- От страна на съдебния изпълнител са били предприети действия по проучване на имущественото състояние на длъжника (чрез справки от Агенцията по вписванията, от НАП, от КАТ-гр. Благоевград и от общ. Благоевград), и по връчване на покана за доброволно изпълнение.

- На 18.11.2013 г. до длъжника е била изпратена покана за доброволно изпълнение.

- С поканата е насрочен опис на движими вещи в жилището на длъжника на 15.01.2014г. от 10:00 ч. в гр. Благоевград, ул. „Броди“ № 36, вх. В, ет. 4, ап. 12.

- Насроченият за 15.01.2014г. от 10:00 ч. опис на движими вещи на длъжника не се състоял поради нередовното му уведомяване.

- По изпълнително дело № 931/2013г. на 04.03.2014г. ЧСИ В. Т. е наложила възбрана върху недвижим имот, който е собственост на ищеца К. М. Н..

- Изпратената покана за доброволно изпълнение е била връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК на 05.04.2014г.

- На 07.08.2015г. взыскателят "ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД поискал от ЧСИ В. Т. да извърши справки в НАП за наличието на имущество, банкови сметки и трудови договори на длъжника. Съдебният изпълнител извършил исканите справки, но не открил имущество на длъжника, като не предприел изпълнителни действия.

- Първоначално заявените изпълнителни действия от взыскателя (опис на движими вещи от 15.01.2014г.) не са били приложени.

- На 11.03.2016г. ответникът "ЕОС МАТРИКС" ЕООД депозирал молба по изп.д. № 931/2013г. по описа на ЧСИ В. Т., с която го е уведомил, че е сключен договор за цесия между него и "ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД, като вземанията по процесния ИЛ били прехвърлени на "ЕОС МАТРИКС" ЕООД. С молбата поискал да бъде конституиран като взыскател по изп.д., както и също така постъпващите суми по изпълнителното дело да

бъдели превеждани по сметка на новия кредитор "ЕОС МАТРИКС" ЕООД.

- На 28.04.2020г. новият кредитор "ЕОС МАТРИКС" ЕООД поискал на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК прекратяване на изп.д. № 931/2013г. и връщане на ИЛ.

- На 28.04.2020г. ЧСИ В. Т. издала разпореждане за приключване на изп.д. № 931/2013г., като с приемо-предавателен протокол бил върнат на ответника "ЕОС МАТРИКС" ЕООД процесният ИЛ.

- Изпълнително действие с практически ефект по първото изп.д. № 931/2013г. по описа на ЧСИ В. Т. е била само наложената на 04.03.2014г. възбрана върху недвижим имот на длъжника.

- На 29.04.2020г. цесионерът "ЕОС МАТРИКС" ЕООД депозирал молба пред ЧСИ В. Т. молба за образуване на ново изп.д. въз основа на процесния ИЛ.

- С разпореждане от 11.05.2020г. ЧСИ В. Т. образувал изп.д. № 178/2020г. по неговия опис, като с разпореждането било постановено да се извършат действия по чл. 18 ЗЧСИ.

- На 16.07.2020г. ЧСИ В. Т. изпратил запорно съобщение до „Банка ДСК“ ЕАД, която на 30.07.2020г. с писмо уведомила съдебния изпълнител, че длъжникът няма сметки, подлежащи на запориране.

- По новото изп.д. № 178/2020г. ЧСИ В. Т. насрочила два опис на движими вещи на длъжника в жилището му, както следва: на 05.10.2020г. и на 26.07.2021г. Насрочените описи не са били извършени поради нередовното уведомяване на длъжника и поради неплащането на дължимите се авансови такси от вискателя.

- На 17.01.2022 г. ответникът "ЕОС МАТРИКС" ЕООД е депозирал молба пред съдебния изпълнител Тозева, с която поискал да бъде наложен запор върху банковите сметки на длъжника в „Те-Дже Зираат Банкас-клон България“.

- На 31.01.2022г. ЧСИ Тозева изпратил запорно съобщение до третото задължено лице „Те-Дже Зираат Банкас-клон България“, получено от него на 02.02.2022г.

- На 02.02.2022г. третото задължено лице „Те-Дже Зираат Банкас-клон България“, изпратило съобщение до ЧСИ Тозева, с което на основание чл. 508 ГПК го уведомил, че длъжникът няма банкови сметки при него.

- Същински изпълнителни действия по отношение на ищеца по това второ изпълнително дело не са били предприети.

Така установените факти, преценени на плоскостта на нормативните разпоредби, приложими към конкретния казус, създават опора за следните правни изводи:

С т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/13 г., ОСГТК на ВКС е утвърдено разбирането, че в хода на изпълнителното производство погасителната давност не спира да тече, а се прекъсва многократно с предприемането на всяко валидно изпълнително действие, като при прекратяването на изпълнителния процес поради перемпция (чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК-отм.) за началото на новата давност релевантна е датата, на която е било поискано или е било предприето последното валидно изпълнително действие. По този начин се изоставя концепцията на Постановление № 3/18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС, което е обявено за загубило сила, че иницирането на изпълнителната процедура прекъсва давността, на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД, а през нейното времетраене течението на давностния срок се спира.

По въпроса от кой момент поражда действие отмяната на постановлението и съответно продължава ли то да важи за вземания по изпълнително дело, образувано преди приемането на тълкувателното решение, има противоречива съдебна практика, която все още не е уеднаквена със задължителен тълкувателен акт. В тази връзка е образувано тълк. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, което към сегашния момент не е приключило. Трябва да бъде предпочетено схващането, че загубването на силата на постановлението не се ползва с ретроактивен ефект, а се прилага от издаването на тълкувателното решение – 26.06.2015 г. Логическата конструкция, на която то се уповава, е пределно ясна и е възплъщение на

принципа за гарантиране на правната сигурност (вж. по този въпрос Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. и Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. – и двете по описа на IV г. о. на ВКС, както и Решение № 252/17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г., III г. о. на ВКС).

В най-новата съдебна практика (вж. Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС), формирана по повод приложението на коментираното тълкувателно решение, са изведени някои важни принципни положения, според които:

- двугодишният срок за перемпцията започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение;
- след тълкувателното решение от 26.06.2015 г. перемпцията не е от значение за давността, нито самото образуване на изпълнителното дело;
- по силата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД прекъсването на давността става с предприемането на конкретно изпълнително действие от страна на съдебния изпълнител, но се счита да е настъпило с обратна сила – от момента на поискването му от кредитора, ако самата давност е изтекла след искането и преди извършването на действието;
- когато изпълнителното действие е поискано, след като изпълнителното дело е било прекратено поради перемпцията (за което не е нужен акт на съдебния изпълнител), давността пак се прекъсва, защото органът по принудителното изпълнение е длъжен да го осъществи, като образува ново дело;
- няма прекъсване на давността, ако поискано от кредитора изпълнително действие не е било предприето по причина, за която той отговаря.

В конкретния казус първото изпълнително дело е започнало при действието на упоменатото постановление на бившия Върховен съд, в резултат на което още с образуването му погасителната давност за вземанията по изпълнителния лист е била прекъсната, след което тя е спряла да тече до приемането на тълкувателното решение от 26.06.2015 г., откогато пък е започнала новата 5-годишна давност.

Впоследствие моментът, в който е настъпила перемпцията, не е меродавен за давността, но самата давност е била прекъсната на 04.03.2014г., когато е извършено последното валидно изпълнително действие, което е прекъснало давността, а именно наложената възбрана върху недвижимия имот на ищеца. След тази дата не са били извършвани изпълнителни действия, които да са годни да се прекъсвали течението на петгодишната давност по чл. 110 ЗЗД.

Образуването на второто изпълнително дело не е прекъснало давността, нито такъв ефект са породили исканията на вискател за изпълнение чрез налагане на запови върху банкови сметки на ищеца в „Банка ДСК“ ЕАД и „Те-Дже Зираат Банкась-клон България“, щом като и те не са били реално предприети, с оглед липсата на банкови сметки. Други действия, прекъсващи давностния срок, нито са били искани, нито са били предприемани до 27.06.2020 г., когато същият е изтекъл.

Предвид изложеното предявеният установителен иск е основателен и следва да бъде уважен.

Относно разноските:

При този изход от делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът. Същият е направил съдебно-деловодни разноски в размер на общо 1042,55 лв., от които 242,55 лв. държавна такса и 800 лв. адвокатско възнаграждение. При определяне на дължимите разноски трябва да се съобрази и направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност за претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. В тази връзка съдът намира възражението за основателно. Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК може да се присъди по-нисък размер на разноските за адвокат, ако претендираният размер е прекомерен съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В Наредба № 1/09.07.2004 г. са определени минималните адвокатски възнаграждения. Ищецът претендира адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв., като с оглед цената на иска минималният размер на адвокатския хонорар е 633,19 лв. (арг. от чл. 7,

ал. 2, т. 3 от Наредбата). Исканото адвокатско възнаграждение е прекомерно, с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото. При това положение размерът на адвокатското възнаграждение следва да се редуцира в размер на минималния от 633,19 лв. Ето защо общият размер на разноските, които ответникът следва да заплати на ищеца, възлиза на 875,74 лв.

Ръководейки се от изложените съображения, Районен съд – гр. Благоевград, Гражданско отделение, Осми състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 439 ГПК, че К. М. Н., ЕГН *****, от гр. Б., **не дължи** на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, представлявано от управителя Р. Ив. М.-Т. общата сума от 6 063,77 лв. /шест хиляди и шестдесет и три лева и седемдесет и седем стотинки/ лв., представляваща сбор от сумите по изпълнителен лист от 17.06.2013г., издаден на основание чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 1479/2013 г., по описа на Районен съд Благоевград, в полза на „Юробанк България“ АД, както следва: 5 510,58 лв.- главница; 502,61 лв.- договорна лихва за периода 13.10.2010г.- 24.09.2012г., вкл.; 50,58 лв.- наказателна лихва по просрочена главница за периода 13.02.2012г.- 24.09.2012г., вкл., ведно със законната лихва върху главницата от 5 510. 58 лв. /пет хиляди петстотин и десет лева и петдесет и осем стотинки/, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК- 13.06.2013г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 513,42 лв., от които: 121,28 лв.- внесена държавна такса; 386,60 лв.- адвокатско възнаграждение и 5,54 лв.- разходи за куриер поради настъпила петгодишна погасителна давност.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, представлявано от управителя Р. Ив. М.-Т. **да заплати** на К. М. Н., ЕГН *****, от гр. Б., разноски в производството в размер на **875,74 лв. /осемстотин седемдесет и пет лева и седемдесет и четири стотинки/**.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Окръжен съд – гр. Благоевград в двуседмичен срок, считано от връчването на препис на страните по делото. Като въззивната жалба се подава чрез Районен съд – гр.Благоевград.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____